

Rudi Reš, nije nimalo bezvezan trofej, da ga jebeš. Najznačajnija je to svjetska nagrada za vaterpolskog pojedinca. Nije to tamo neki izbor LEN-a i ostalih, ljudi u odjelima koji o vaterpolu znaju samo da se igra s dresom na glavi. Ne, nije to takva ceremonija –ovo priznanje biraju ljudi koji o vaterpolu znaju koliko i engleska aristokracija o polu, ili Kambodžanac o Polu Potu – znači sve.

Upravo zbog toga moja malenkost nikad do sada nije sudjelovala u izboru, jer mi ni dan danas nije jasno kako je moguće da nije prekršaj ako igrač drži loptu, sprema se na šut, a protivnik ga udara po toj istoj ruci. Koliko ja malo znam o vaterpolu najbolje će vam posvjedočiti prvotimci Špilje iz dvaju epskih finala koji su pažljivije slušali što im o taktici govore crneji iza bare, nego li njihov trener. Ipak ove sam se godine odlučio na sudjelovanje u izboru za najboljeg hrvatskog vaterpolista, jer sam gledao sve važnije utakmice, i shvatio sam napokon, da za izborit prekršaj, moraš pustit loptu da je ne tuku, da je ne boli.

S obzirom da se svake godine igra Hrvatska, Jadranska, Mediteranska, Europska i Svjetska liga, između njih, europska i svjetska prvenstva, tako da u toj silnoj gužvi natjecanja ni sam Dobud ne zna je li osvojio pet ili šest prvenstava, medalja, čega već, odlučio sam moj izbor bazirati na olimpijskim igrama koje se za razliku od svih ostalih natjecanja igraju znatno rjeđe, i zbog čega se pobjednici pamte puno duže, točnije – bezvremenski.

S obzirom da je Hrvatska bila zlatna i da je ova generacija postala besmrtna ponajviše sam se oslanjao na vrijeme prije i tijekom Olimpijade. Pa krenimo redom od posljednjeg petog mjesta:

5. Mario Oreb

Sigurno se pitate što ovaj čovjek radi u ovom izboru i je li Marole opet poludio kao onomad u finalu Divlje lige kad je Lukšu Benića proglasio najboljim igračem. Ne, nimalo, pišem ovo potpuno ubrojiv, a **Oreb je vrlo važan za zlato u Londonu**. Podsjetimo se svi njegova lika i djela: u ono vrijeme reče izbornik Neven Kovačević učenicima svojim da će ga jedan izdati. Nije Kova bio prorok, ali je bio siguran da će se to dogoditi, jer u to vrijeme nastupanje za reprezentaciju bilo je isto što i rad u koncentracijskom logoru. Tako su igrači to doživljavali. Bljesnuli jesmo u Atlanti, ali tada nas je nosio nacionalni naboj, koji je brzo splasnuo, a igranje za reprezentaciju značilo je umaranje, prolaženje teških priprema, umjesto kupanja i lokanja tijekom ljeta. Možda i najbolji primjer ovoga što vam govorim je Hrvoje Herceg, čovjek kojemu je hrvatska reprezentacija uvijek bila na posljednjem mjestu. Mislim, nisam ja neki domoljub, patriot i nacionalist pa da cijenim igranje za Hrvatsku, ali smatram da je nastup za reprezentaciju vrlo važan, jer su tamo premije znatno manje nego li u klubovima, pa igrač ne igra zbog novca, već zbog navijača radi kojih bi se sport uostalom i trebao igrati. U klubovima, a Primorje i Pro Recco su najbolji primjer, to nije tako.

No vratimo se mi mučenicima Kovinim. Baš tako su se osjećali hrvatski reprezentativci – kao mučenici, kao sveti mučenik Vlaho čiji će barjak 12 godine poslije učenici Rudićevi razapeti na dodjeli zlatnih olimpijskih medalja. Jednome je posebno teško palo što mu škvadra ujutro ide na Rivu piti kavu, a poslijepodne piciginat na Bačvice dok on jedan mora trenirat, plivat kao da je tuna, a njega je za to sve skupa bolila čuna. Kako bi ublažio čunske bolove, Mario Oreb je iza treninga pušio marihuanu - lakše mu napušenom bilo provoditi zatvoreničke dane u Dubrovačkom okružnom bazenu sve dok jedan dan nisu došli neki luđaci u bijelim mantilima, i tražili od njega da se ispiša u bočicu umjesto u plivalište.

Mučio se Oreb u Gruškom kavezu ješ nekoliko dana, a onda napokon došli nalazi koji su mu omogućili da do kraja života nosi srednje ime. Mario Oreb je na temelju službenog nalaza A-testa postao Mario Đoja Oreb i takav će ostati upamćen do današnjih dana. Veliki je to onda bio skandal: Oreb je izbačen s priprema za Sidney, a ostali igrači odjedanput su shvatili da nastupanje za Hrvatsku nije tolika zajebancija kako se na prvu čini – može ti se ime okaljati, možeš biti, gle čuda, kažnjen.

Hrvatski su reprezentativci tako napokon shvatili da put u Sidney, Atlantu, Peking nije turističko putovanje, već neka vrsta puta za besmrtnost, za vječne sportske knjige i što je još važnije za svakog vaterpolo pojedinca – moguću besmrtnu penziju.

Mario Đoja Oreb utro je znači put za osvajanje londonskog zlata. Znete i vi sami, poštovani čitatelji, da i u ovoj aktualnoj besmrtnoj hrvatskoj reprezentaciji ima vaterpolista bečara, koji vole popit, potuć se i zapalit, ali baš ih je slučaj Đoje osvijestio da to ne rade prije i za vrijeme Olimpijade, već poslije. Upravo je iz tog razloga Mario Đoja Oreb zaslužio da se uvrsti na popis.

4. Maro Joković

LEN još uvijek ispitiva odrađuje li se desno krilo hrvatske reprezentacije s dna bazena dok puca, ali nikako da dođu znanstvenog rezultata koji bi ih zadovoljio. Naime, kako sada stvari stoje izgleda da se Joković otiskiva od vode kao i svi drugi igrači i poneke životinje poput krokodila. Ali kada lopta dođe do njega na desnu stranu, i kada on opuca odozgo s devetog kata gruškog nebodera, a lopta čudnim, neprirodnim kutom zaobiđe golmana, zaista izgleda kao da Joković puca s trampolina. Neki govore da je to zbog njegovog rasta, neki da je zbog njegove tehnike, a neki zoolozi ga pozivaju da nauči male krokodile tako iskakati iz vode kako im se populacija ne bi još više smanjila. Znamo svi da sve svjetske snob tete ponajviše vole kožu beba krokodila, jer je ona, od krokodila kada narastu, puno tvrđa. Joković odbija svjetske krokodilske stručnjake, jer još uvijek nije zario posljednju loptu u gornji lijevi kut vratareva gola, a dok god on bude na ovom nivou na kojem je igrao Olimpijadu, Jug i reprezentacija će se boriti za najveće dosege, a krokodili diljem svijeta još će više izumirati.

3. Sandro Sukno

Sandro Sukno je vaterpolski Lionel Messi.

Ja i pokojni Marko Baldun prije dvadesetak godina često smo igrali igricu vaterpolo na Komodoru 64. Igrali - i plakali od smijeha. Bio je to vaterpolo u kojem su igrala četvorica protiv četvorice(!), nas dvojica smo pritiskali po dojtiku, a golovi bi padali najnevjerojatnijom fizikom. Ponekad bi igrač zabio s gola na gol, pa opet nekad iza leđa, čak volejom, a jednom kada sam zabio s jednim igračem zelene kapice bilo je to, vjerovali ili ne – glavom. Balduši se nije ljutio, plakao je od smijeha i smijao se inženjerima Komodora koji su uspjeli smisliti ovako glupu i nerealnu igricu.

Smijao sam se i ja sve dok nisam vidio Suknov gol Jugu u finalu Hrvatskog kupa. Znate onog radijskog komentatora iz Prištine koji bi se tijekom utakmica jugoslavenske lige odjedanput javio i rekao 'Ovo šta je Fadilj Vokri napravio u 26 minuta je za prepričavanje...'

E upravo je takav gol zabio Sukno – za prepričavanje, ali pošto nema tih riječi kojim bi se to moglo prepričat (ili ja ne znam), mogu samo reći da je to genijalno i točka.

E pa oni kompjuterski inženjeri iz Komodora nisu bili neznaice kako smo ih ja i Baldun smatrali, već proroci koji su znali da će se jednom roditi Sandro Sukno i potvrditi njihova programiranja. Golove koje smo mi tamo davali - nakon što bi očistili glavu Komodora i pazili da ne pomaknemo stol očitavajući igru kako ne bi zablesila - Sukno postiže u stvarnosti.

Vidjet ćete, doći će i taj dan kad će Sukno pliskom dati gol šutajući glavom na Jokovićev nabačaj iz kornera, kad će poslije cantaršuta Bušlje škaricama pogoditi gornji desni kut, a ne bi me čudilo ni da kao onda Maradona, uzme loptu na centru pa ispremiješa svu sedmoricu prije nego li Peteru Šefiku zabije u padu.

Eto tako igra vaterpolski čarobnjak koji svojim imaginacijama zna ponekad preusmjeriti ljubitelja youtube eurogolova i asistencija s nogometa na vaterpolo. A to je priznat ćete jeben posao, skoro da je to teže, nego Orebu trenirati na pripremama prije važnog natjecanja.

2. Josip Pavić

LEN je od osamostaljenja imao puno posla s našom reprezentacijom. Puše li Hrvati marihuanu, šmrču li bijelo, odbijaju li se od dna bazena dok postižu golove, također su se pitali jesu li sjajni golovi Sandra Sukna podcjenjivanje protivnika... Međutim, imaju s nama još posla: sljedeći koji im je sumnjiv je Josip Pavić. Gledajući ga u Londonu, LEN-ini čelnici posumnjali su da je netko od predaka Josipa Pavića bio Japanac. Odmah su angažirali znanstvenike.

Gledali su oni tako našeg vratara kako brani, pa onu njegovu veselu facu nakon raznih odbrana, jest čini se katkad da ima kose oči, ali Japanac vjerojatno nije. Možda sa faca Pavićeva tijekom tri generacije pobijelila, oči izravnale, ali, misli se vrhuška LEN-a skupa s njenim znanstvenicima, sigurno je netko od njegovih predaka boravio u Hirošimi ili Nagasakiju tijekom bacanja atomskih bombi.

Kako je Pavić branio na Olimpijadi jedino bi objašnjenje moglo biti da ima tri ili četiri ruke, a kako će netko imati tri ili četiri ruke osim ako nije boravio u Hirošimi i Nagasakiju kada su s desnog krila pucali 'Dječčić' i 'Debeljko'.

Opet su zaustavljali snimke Pavićevih odbrana, analizirali drži li on ravnotežu s one dvije radijacijske ruke - potopljene pod površinu da ga nitko ne uhvati - ali koliko god usporavali, sistematizirali, kirurški precizno računali nisu mogli dokučiti kako pobogu Pavić hvata sve te silne lopte kao da su banane.

Pa su onda kao novu teoriju uveli (znate kako znanstvenici svako malo uvode neke nove teorije) da su preci Pavića umjesto Japanaca, bili crnci, iako golman Mladosti ne pocrni ni kada se izlaže UV zrakama. Ali kako im zamjerit - to njegovo branje lopti iz rašlji podsjetilo ih je na branje pamuka.

Naposljetku su odustali i proglasili ga najboljim vaterpolistom svijeta.

1. Igor Hinić

Definicija ovog sporta glasi: vaterpolo je igra u kojoj 14 igrača pliva naokolo, natjerava loptu, u kojoj jedan sudac napravi gomilu pogrešaka i gdje Špilja u četvrtfinalu uvijek gubi od Čingrije. Pošto igra 14 igrača u dvije ekipe, kada se to podijeli, znači da u jednoj ekipi nastupa 7 igrača u bazenu, koji se opet konstantno mogu mijenjati s onima na klupi, što na epilogu hoće reći da je vaterpolo, za razliku od recimo bacanja kladiva, momčadski sport.

Svaka čast ovima gore nabrojenim, svaka čast Dobudu, Bušlji, Boškoviću i ostalima, ali da Igor Hinić nije igrao u Londonu, jedino zlato koje bi mi eventualno osvojili bilo bi 'Zlatarevo zlato' koje bi Perica Bukić na račun poreznih obveznika kupio našim reprezentativcima da im nije dosadno u avionu.

Hinićeva uloga je neprocjenjiva: odmarao je Dobuda, i za to vrijeme izborio pregršt isključenja. Obično kad se Dobud odmara, odmara se cijela momčad, a to se vidi i na semaforu. Dok se protivnicima ona brojka mijenja, naša stoji.

Dokaz da je Hinić naš najbolji vaterpolist ove sezone je Eindhoven – ista je tamo reprezentacija nastupala kao i na Olimpijadi, naravno osim njega, i na kraju smo ostali deveti.

Ali rekli smo već da je vaterpolo momčadski sport – zato ovo priznanje Hiniću je pohvala i svima ostalima, čak i Mariju Orebu, čovjeku koji je bio putokaz kako se ne smije ponašati.

Puno se toga odonda do danas promijenilo: vaterpolisti su napokon shvatili da put u Sidney, Atlantu, Peking, London nije turističko putovanje, već neka vrsta puta za besmrtnost, za vječne sportske knjige i što je još važnije za svakog vaterpolo pojedinca – moguću besmrtnu penziju.

Jednu besmrtnost su ostvarili, onu drugu umirovljeničku još čekaju. Neka im je, pa da pod stare dane zapale jednu s Marijom Đojom Orebom pokazivajući mu zlatnu medalju i skupa se smijuljeći.

Tenutačni poredak		
1. Igor Hinić	10	bodova
2. Josip Pavić	6	
3. Sandro Sukno	4	
4. Maro Joković	2	
5. Mario Oreb	1	